

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 97/2015
29.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у предмету предлагача Т.Т., из С., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Смедереву Р4 и 34/14 од 23.12.2014. године, у седници већа одржаној 29.10.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Смедереву Р4 и 34/14 од 23.12.2014. године, у четвртом ставу изреке.

Образложење

Решењем Вишег суда у Смедереву Р4 и 34/14 од 23.12.2014. године, у првом ставу изреке, утврђено је да је предлагачу, у поступку пред Основним судом у Смедереву 3 И 2147/10, повећено право на суђење у разумном року. У другом ставу изреке, наложено је Основном суду у Смедереву, да у што краћем року оконча поступак у предмету 3И 2147/10. У трећем ставу изреке, предлагачу је одређена примерена накнада за повреду права на суђење у разумном року у износу од 50.000,00 динара, који износ ће му се исплатити из буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од три месеца, рачунајући од дана подношења захтева предлагача за исплату. У четвртом ставу изреке, захтев предлагача за износ преко 50.000,00 динара, до тражених 1.000.000,00 динара је одбијен.

Против наведеног решења и то одлуке из четвртог става изреке, предлагач је изјавио жалбу због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр.116/08...101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ бр. 25/82... „Службени гласник РС“ бр.6/15), који се примењује на основу члана 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба поступка на које Врховни касациони суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Према стању у списима, предлагач је, као извршни поверилац против извршног дужника Д.С. из С., поднео предлог за извршење Општинском суду у Смедереву, дана 12.08.2003. године. Предлог је поднет на основу правноснажне и извршне пресуде Општинског суда у Смедереву П 1493/2000 од 05.02.2002. године, ради наплате новчаног потраживања у износу од 3.120,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом и трошкова парничног поступка. Као средство извршења означен је попис, процена и продаја покретних ствари извршног дужника. Решењем о извршењу Општинског суда у Смедереву И 719/03 од 31.10.2003. године одређено је предложено извршење. Виши суд у Смедереву је детаљно описао и анализирао све радње које су предузимане у извршном поступку. Извршни поступак није окончан.

Побијаном одлуком правилно је оцењена непримерена дужина извршног поступка, неактивност суда и чињеница да предлагач није допринео дужини поступка извршења. Одређујући примерену накнаду за повреду права на суђење у разумном року, првостепени суд је правилно применио одредбе члана 8а, 8б и 8в Закона о уређењу судова, делимичним одбијањем досуђења накнаде преко износа од 50.000,00 динара, до тражених 1.000.000,00 динара. Приликом одлучивања о висини накнаде, Виши суд у Смедереву је правилно ценио све околности од значаја за њено одређивање и висину, посебно дужину поступка извршења, сложеност поступка, значај извршења за предлагача, активност суда и процесно понашање предлагача. Досуђени износ представља адекватну, примерену накнаду за утврђену повреду права учињену неефикасним поступањем првостепеног суда. Ради се о примереној накнади, којом ће се, уз изречену меру убрзања поступка остварити прописана сврха поступка. Одређивање већег износа не одговара околностима конкретног случаја, критеријумима прописивања накнаде и самој суштини одређивања накнаде по овом основу, као ни економско-социјалним приликама у Републици Србији и стандарду живота њених грађана.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, а на основу члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**